

— pastāv citi, samērīgāki iespējamie pasākumi attiecībā uz apgalvotajām Irānas “kodolaktivitātēm” un šādu darbību finansēšanas risku.

(¹) Padomes 2010. gada 25. oktobra Regula (ES) Nr. 961/2010, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu un atceļ Regulu (EK) Nr. 423/2007, OV L 281, 1. lpp.

(²) Padomes 2010. gada 26. jūlija Lēmums 2010/413/KĀDP, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu un atceļ Kopējo nostāju 2007/140/KĀDP, OV L 195, 39. lpp.

Nīderlandes valdība uzskata, ka minimālā cena tika pilnībā samaksāta pirms atbalsta piešķiršanas cietes ražotājam un kartupeļu audzētājam. Minimālā cena tika samaksāta, pirmkārt, pateicoties minimālās cenas daļējai kompensācijai ar ražotāja neīstenotu (privāttiesību) prasījumu pret audzētāju un, otrkārt, pārskaitot atlikušo minimālās cenas daļu uz audzētāja noteiktu (bankas) kontu.

Savas prasības atbalstam prasītāja norāda piecus pamatus.

Prasība, kas celta 2011. gada 14. janvārī — Nīderlandes Karaliste/Eiropas Komisija

(Lieta T-16/11)

(2011/C 72/44)

Tiesvedības valoda — holandiešu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Nīderlandes Karaliste (pārstāvji — C. Wissels, M. de Ree un M. Noort, pārstāvji)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

— atcelt Komisijas 2010. gada 4. novembra Lēmuma Nr. 2010/668/ES, ar ko no Eiropas Savienības finansējuma izslēdz atsevišķus dalībvalstu izdevumus, kurus tās attiecinājušas uz Eiropas Lauksaimniecības virzības un garantiju fonda (ELVGF) Garantiju nodaļu, uz Eiropas Lauksaimniecības garantiju fondu (ELGF) un uz Eiropas Lauksaimniecības fondu lauku attīstībai (ELFLA), 1. pantu, ciktāl šis pants skar Nīderlandes Karalisti un tajā ir paredzēta finanšu korekcija par (kopējo) summu EUR 28 947 149,31, kas tika piemērota deklarētajiem izdevumiem 2003.-2008. gadā kartupeļu cietes ražošanas kvotu sistēmas ietvaros;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Komisija ar Lēmumu Nr. 2010/668/ES piemēroja vienotas likmes korekciju 10 % apmērā summām, kuras Nīderlandes iestādes bija deklarējušas kā samaksātas 2003.-2008. gadā Eiropas kartupeļu cietes atbalsta sistēmas ietvaros. Kā uzskata Komisija, Nīderlandes iestādes pārskaitīja atbalstu cietes ražotājam un kartupeļu audzētājam pirms kartupeļu audzētājam tika samaksāta kartupeļu minimālās cenas kopējā summa par piegādātajiem kartupeļiem.

1) Pirmais pamats — par Regulas Nr. 1258/99 (¹) 7. panta 4. punkta un Regulas Nr. 1290/2005 (²) 31. panta pārkāpumu, aplūkojot tos kopsakarā ar Regulas Nr. 1868/94 (³) 5. pantu, Regulas Nr. 97/95 (⁴) 11. pantu, Regulas Nr. 2236/2003 (⁵) 10. pantu, Regulas Nr. 2237/2003 (⁶) 26. pantu un Regulas Nr. 1973/2004 (⁷) 20. pantu, kas izriet no tā, ka Komisija izslēdza no finansējuma atsevišķus izdevumus, lai gan tas atbilda prēmijas un tiešā atbalsta piešķiršanas nosacījumam, jo minimālā cena tika samaksāta ar kompensāciju un pārskaitījumu.

2) Otrais pamats — par Regulas Nr. 1258/99 7. panta 4. punkta un Regulas Nr. 1290/2005 31. panta pārkāpumu, aplūkojot tos kopsakarā ar Regulas Nr. 1868/94 5. pantu, Regulas Nr. 97/95 11. pantu, Regulas Nr. 2236/2003 10. pantu, Regulas Nr. 2237/2003 26. pantu un Regulas Nr. 1973/2004 20. pantu, kas izriet no tā, ka Komisija izslēdza no finansējuma atsevišķus izdevumus, lai gan audzētāji varēja saņemt minimālo cenu pirms prēmijas un tiešā atbalsta piešķiršanas.

3) Trešais pamats — par Regulas Nr. 1258/99 7. panta 4. punkta, Regulas Nr. 1663/95 (⁸) 8. panta, Regulas Nr. 1290/2005 31. panta, Regulas Nr. 885/2006 (⁹) 11. panta un arī tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, kas izriet no tā, ka Komisija izslēdza no finansējuma atsevišķus izdevumus, lai gan šajos noteikumos paredzētā uz sacīkstes principu balstītā procedūra netika piemērota attiecībā uz visiem secinājumiem, ar kuriem ir pamatots šis pasākums.

4) Ceturtais pamats — par Regulas Nr. 1258/99 7. panta 4. punkta un Regulas Nr. 1290/2005 31. panta pārkāpumu, aplūkojot tos kopsakarā ar Regulas Nr. 97/95 11. pantu, Regulas Nr. 2236/2003 10. pantu, Regulas Nr. 2237/2003 26. pantu un Regulas Nr. 1973/2004 20. pantu, kas izriet no tā, ka Komisija izslēdza no finansējuma atsevišķus izdevumus, lai gan iestāde maksātāja varēja kontrolēt minimālās cenas samaksu, pamatojoties uz datiem par saņemšanu.

5) Piektais pamats — par Regulas Nr. 1258/99 7. panta 4. punkta, Regulas Nr. 1290/2005 31. panta 2. punkta un samērīguma principa pārkāpumu, kas izriet no tā, ka Komisija piemēroja vienotas likmes korekciju 10 % apmērā, lai gan pienākumu neizpilde aprobežojas ar kļūdaina izejas punkta izmantošanu, piemērojot priekšnosacījumu par minimālās cenas samaksu un tā ievērošanas kontroli.

- (¹) Padomes 1999. gada 17. maija Regula (EK) Nr. 1258/1999 par kopējās lauksaimniecības politikas finansēšanu (OV L 160, 103. lpp.).
- (²) Padomes 2005. gada 21. jūnija Regula (EK) Nr. 1290/2005 par kopējās lauksaimniecības politikas finansēšanu (OV L 209, 1. lpp.).
- (³) Padomes 1994. gada 27. jūlija Regula (EK) Nr. 1868/94, ar ko ievieš kvotu sistēmu attiecībā uz kartupeļu cietes ražošanu (OV L 197, 4. lpp.).
- (⁴) Komisijas 1995. gada 17. janvāra Regula (EK) Nr. 97/95, ar kuru paredz sīki izstrādātus noteikumus par to, kā piemērot Padomes Regulu (EEK) Nr. 1766/92 attiecībā uz minimālo cenu un kompensācijas maksājumiem, kas pienākas kartupeļu audzētājiem, un Padomes Regulu (EK) Nr. 1868/94, ar ko nosaka kvotu sistēmu attiecībā uz kartupeļu cietes ražošanu (OV L 16, 3. lpp.).
- (⁵) Komisijas 2003. gada 23. decembra Regula (EK) Nr. 2236/2003, ar kuru nosaka sīki izstrādātas normas Padomes Regulas (EK) Nr. 1868/94, ar ko ievieš kvotu sistēmu attiecībā uz kartupeļu cietes ražošanu, piemērošanai (OV L 339, 45. lpp.).
- (⁶) Komisijas 2003. gada 23. decembra Regula (EK) Nr. 2237/2003, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus, lai piemērotu dažas atbalsta shēmas, kas paredzētas ar Padomes Regulas (EK) 1782/2003 IV sadaļu, ar kuru izveido kopīgus tiešā atbalsta shēmu noteikumus saskaņā ar kopējo lauksaimniecības politiku un izveido dažas atbalsta shēmas lauksaimniekiem (OV L 339, 52. lpp.).
- (⁷) Komisijas 2004. gada 29. oktobra Regula (EK) Nr. 1973/2004, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus, lai piemērotu dažas atbalsta shēmas, kas paredzētas ar Padomes Regulas (EK) 1782/2003 IV sadaļu, ar kuru izveido kopīgus tiešā atbalsta shēmu noteikumus saskaņā ar kopējo lauksaimniecības politiku un izveido dažas atbalsta shēmas lauksaimniekiem (OV L 345, 1. lpp.).
- (⁸) Komisijas 1995. gada 7. jūlija Regula (EK) Nr. 1663/95, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus par to, kā piemērot Padomes Regulu (EEK) Nr. 729/70 attiecībā uz ELVGF Garantiju nodaļas grāmatojumu noskaidrošanas procedūru (OV L 158, 6. lpp.).
- (⁹) Komisijas 2006. gada 21. jūnija Regula (EK) Nr. 885/2006, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus par to, kā piemērot Padomes Regulu (EK) Nr. 1290/2005 attiecībā uz maksājumu aģentūru un citu struktūru akreditāciju un ELGF un ELFLA grāmatojumu noskaidrošanu (OV L 171, 90. lpp.).

Prasība, kas celta 2011. gada 19. janvārī — Westfälisch-Lippischer Sparkassen- und Giroverband/Komisija

(Lieta T-22/11)

(2011/C 72/45)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Westfälisch-Lippischer Sparkassen- und Giroverband (Ministere, Vācija) (pārstāvji — I. Liebach un A. Rosenfeld, Rechtsanwalt)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

Prasītāja lūdz

— daļēji atcelt Komisijas 2010. gada 21. decembra Lēmumu C(2010) 9525 galīgā redakcija, Valsts atbalsts, MC 8/2009 un C-43/2009 — Vācija — WestLB, ciktāl ar šo lēmumu ir noraidīts Vācijas 2010. gada 28. oktobrī lūgtais termiņa pagarinājums Westdeutsche Immobilienbank AG pārdošanai un jauno darījumu pabeigšanai līdz 2011. gada 15. februārim;

— pakārtoti, daļēji atcelt Komisijas 2010. gada 21. decembra Lēmumu C(2010) 9525 galīgā red., Valsts atbalsts, MC 8/2009 un C-43/2009 — Vācija — WestLB, ciktāl ar to Komisija konkludenti ir nolēmusi, ka Vācija ir iesniegusi tikai vienotu lūgumu termiņa pagarinājumam Westdeutsche Immobilienbank AG pārdošanai un jauno darījumu pabeigšanai līdz 2011. gada 15. februārim un tādējādi nav jālemj par termiņa pagarinājumu, kas pārsniegtu minēto datumu;

— piespriest Eiropas Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatojumam prasītāja izvirza piecus prasības pamatus.

1) Pirmais prasības pamats: LESD 296. panta 2. punktā paredzētā pienākuma norādīt pamatojumu neizpilde

— šajā sakarā prasītāja norāda, ka Komisija neesot izklāstījusi, kādēļ tā divus Vācijas iesniegtos termiņa pagarinājuma lūgumus ir apvienojusi vienā,

— turklāt Komisija neesot paskaidrojusi, kādēļ nav izpildīti termiņa pagarināšanas nosacījumi, kas paredzēti Komisijas 2009. gada 12. maija Lēmumā C(2009) 3900, labota galīgā redakcija, par valsts atbalstu C-43/08 (ex N 390/08), ko Vācija vēlas sniegt WestLB AG pārstrukturēšanai, (turpmāk tekstā — 2009. gada 12. maija lēmums), 2. panta 2. punktā.

2) Otrais prasības pamats: Pilnvaru nepareiza izmantošana un kļūda vērtējumā

— prasītāja šajā sakarā norāda, ka Komisijas diskrecionārā lēmuma par termiņa pagarinājumu pamatā esot nepareiza faktu konstatācija. Prasītāja uzskata, ka apstrīdētā lēmuma pamatā esot tikai viens lūgums pagarināt termiņu līdz 2011. gada 15. februārim, jeb esot ticis konkludenti atzīts, ka par minēto datumu pārsniedzot termiņu lemt nav vajadzības,